

Arrest

nr. 347 820 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VANDENBROUCKE
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 april 2024 met refertenummer 117658.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 november 2023 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een visumaanvraag lang verblijf in.

Op 7 maart 2024 wordt de visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aangezien de 27jarige meerderjarige Afghaanse onderdaan zich bij zijn 52-jarige meerderjarige vermeende vader B. H. (...) - RR (...) in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 Bis van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU meerderjarige zoon ifv Niet

EU meerderjarige vader) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12-1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene legt documenten voor die voor het merendeel onleesbaar zijn, zoals de geboorteakte, de akte van celibaat en het uittreksel uit het strafregister. Hij bewijst ook niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Zijn vermeende vader kwam samen met zijn echtgenote en kinderen in het kader van de gezinshereniging met diens zoon - de genaamde M. E. (...) - in België aan op 06/06/2019. Zijn vermeende vader vormt reeds samen met zijn echtgenote en kinderen een gezin. Aanvrager kan zich dus niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden hier toch zeer onduidelijk zijn. Tevens werd er ook geen enkel bewijs van enige verwantschap aangebracht met de vermeende vader die hij wenst te vervoegen. Zonder verklaringen noch bewijzen kan ervan uitgegaan worden dat hij dus zeker nog andere familieleden heeft die in Afghanistan verblijven. Hieruit blijkt dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Verder bevat de aanvraag geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel) met de te vervoegen vermeende vader. Betrokkene kan ook contact onderhouden via de moderne sociale media, hiervoor dient hij zich niet in België te vestigen. Bovendien is hij meerderjarig en wordt er van hem verwacht dat hij in zijn eigen onderhoud kan voorzien. Er is evenmin sprake van een medische problematiek, op basis van het voorgelegde attest kan worden aangenomen dat hij in een goede gezondheid verkeert. We mogen hier duidelijk stellen dat hij verwacht dat België zal instaan voor zijn accommodatie, financiële ondersteuning alsook hem internationale bescherming zal bieden, wat toch vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie. op een familiaal isolement, en een zekere financiële afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen vermeende vader zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria (infra) Er wordt ook geen enkele vermelding en/of verwijzing gemaakt naar een eventuele precaire situatie in zijn land van herkomst. Hij legt geen enkel bewijs voor met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie, enkele onleesbare documenten zijn geen afdoende bewijzen om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren aangaande zijn precaire humanitaire situatie. De aanvraag bevat geen begeleidende brief van betrokkene of derden wat de mogelijke humanitaire elementen zouden zijn op basis waarvan een humanitair visum zou kunnen worden afgeleverd. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht (...)"

2. Over de rechtspleging

In het petitum van het verzoekschrift vraagt verzoeker onder meer het volgende:

"Alvorens te beslissen, akte te verlenen van het feit dat verzoekers wenen te worden gehoord op nader te bepalen dag en uur."

Artikel 39/59, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 2. Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.”

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Ter terechtzitting was verzoeker niet zelf aanwezig, maar werd hij vertegenwoordigd door zijn advocaat. Gelet op de strekking van de bestreden beslissing, waarbij aan verzoeker een visum wordt geweigerd, moet worden aangenomen dat verzoeker de terechtzitting ook niet in persoon kon bijwonen. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gelet op het schriftelijk karakter van de procedure, niet toe om de persoonlijke verschijning te bevelen of om een rogatoire commissie te gelasten.

Aangezien verzoeker ter terechtzitting werd vertegenwoordigd door zijn advocaat, kon hij bovendien genoegzaam zijn standpunt doen gelden.

Het hierboven geciteerde gevraagde dient bijgevolg te worden afgewezen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9, 10, 12bis, § 7, en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 11 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn) en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Artikel 8 van hetzelfde Verdrag bepaalt : « 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».

Het artikel 8 van het EVRM omvat niet alleen het recht van ieder persoon op respect van zijn familiaal leven in strikte zin, maar eveneens van het privéleven.

De beslissing van verwerende partij maakt op onbetwistbare wijze een inmenging uit in de uitoefening van de rechten beschermd door dit artikel.

Het privéleven van verzoeker wordt op ernstige wijze verstoord door de beslissing van de verwerende partij. Verzoeker wordt niet alleen de toegang tot het Belgisch grondgebied ontzegd. Tevens wordt de mogelijkheid om een leven uit te bouwen met zijn overige (kern)familieleden geweigerd. Het recht om op een duurzame wijze contact te hebben met zijn voltallige familie, die in België woont, wordt hem ontnomen

Het alinea 2 van het artikel 8 van het EVRM somt de voorwaarden op waaraan een inmenging in de uitoefening van het recht op privéleven en familiaal leven moet voldoen.

Een dergelijke inmenging is niet toegestaan dan op voorwaarde dat :

- zij “bij de wet is voorzien”,

- zij één van de legitieme doelstellingen nastreeft die worden opgesomd: bescherming van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen en

- dat zij “in een democratische samenleving nodig is” ,

Een inmenging is dus enkel gerechtvaardigd als wanneer een van de legitieme doelstellingen toegelaten door het Verdrag wordt nagestreefd maar ook enkel wanneer zij "noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Het artikel 8 van het EVRM stelt er zich dus niet mee tevreden om de Staat te verplichten tot een verplichting van niet-inmenging, maar legt eveneens positieve verplichtingen op.

Zie het arrest Rees van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 17 oktober (Serie A, n° 106, p. 15, par. 37) : om de draagwijdte van de positieve verplichtingen te bepalen die rusten op de Staat moet een rechtvaardig evenwicht worden gevonden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu zodat de criteria geformuleerd in het artikel 8, alinea 2 erg nuttige indicaties bieden;

Deze vereiste van proportionaliteit verplicht tot het zoeken van een rechtvaardig evenwicht tussen het respect van de individuele rechten die in spel zijn en de bescherming van de specifieke belangen waarop de inmenging zich baseert.

Door te preciseren dat de eventuele inmenging van de Staat noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving, legt het EVRM een criterium op van noodzaak;

Dit houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een hoge sociale noodzaak en proportioneel moet zijn ten aanzien van het nagestreefde legitieme doel;

Bij de beoordeling van de beslissing van verwerende partij moet er rekening gehouden worden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de genomen administratief beslissing rechtvaardigen, wat niet het geval is in onderhavige geval;

In onderhavig geval, zelfs indien de weigering tot afleveren van een visum voorzien is door de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, en wanneer zij een legitieme doelstelling nastreeft (de toegang tot het grondgebied controleren), dan moet er toch vastgesteld worden dat zij niet "noodzakelijk is in een democratische samenleving";

In onderhavig geval is de maatregel die verzoeker treft plots genomen en wordt deze niet gerechtvaardigd op geen enkele wijze.

Verzoeker wijst erop dat het begrip privéleven niet gedefinieerd wordt door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Verwerende partij kan niet ontkennen dat de ouders, respectievelijk broers en zussen van verzoeker in België wonen.

De motivering van de bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de overheden voorzorgen hebben genomen om een rechtvaardig evenwicht tot stand te brengen tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoeker op respect van haar privé- en familiaal leven;

In dit geval schendt de bestreden beslissing op totaal disproportionele wijze het recht op een privéleven van verzoeker en het respecteren van zijn familiaal leven;

Zodoende is de Belgische Staat op ernstige wijze te kort gekomen aan diens verplichtingen voortvloeiend uit de internationale verbintenissen die zijn aangegaan en meer in het bijzonder ten aanzien van het artikel 8 van het EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing te mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cfr; RvS 26 juni 2014, nr 227.900).

De samenstelling van de familie van verzoeker was, op het ogenblik dat de verwerende partij overging tot het nemen van de bestreden beslissing, gekend aan deze laatste.

Enerzijds blijkt uit niets dat deze belangenafweging werd gemaakt voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing en zonder dat de uitkomst daarvan reeds vaststond, zoals dat nu wel het geval is.

Anderzijds, door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren is overigens een wezenlijk vormvereiste, dat met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 38)

Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier overigens, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van deze bepaling is derhalve aangetoond.

De eenheid van het gezin is een fundamenteel recht van de vluchteling en de gezinshereniging is een essentieel onderdeel ervan om aan personen die hun land hebben moeten vluchten, toe te laten weer een normaal leven te leiden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat het essentieel is dat de lidstaten rekening houden met de kwetsbaarheid van de vluchteling, en dat aanvragen gezinshereniging met bijzonder veel aandacht behandeld moeten worden (Tanda Muzinga / Frankrijk van 10 juli 2014).

Het Hof baseert zich op de volgende principes:

"64. Dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. Il jouit à cet égard d'une certaine marge d'appréciation (Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas, no 60665/00, § 42, 1er décembre 2005 ; Osman c. Danemark, no 38058/09, § 54, 14 juin 2011).

65. La Cour a reconnu que les Etats ont le droit, sans préjudice des engagements découlant pour eux de traités, de contrôler l'entrée et le séjour des étrangers sur leur sol. L'article 8 n'emporte pas une obligation générale pour un Etat de respecter le choix par des immigrants de leur pays de résidence et de permettre le regroupement familial sur son territoire (*Abdulaziz, Cabales et Balkandali c. Royaume-Uni*, 28 mai 1985, § 67, série A no 94 ; *Berisha c. Suisse*, no 948/12, § 49, 30 juillet 2013).

66. Cela dit, dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'immigration, l'étendue des obligations pour l'Etat varie en fonction de la situation particulière de la personne concernée et de l'intérêt général. Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou plusieurs des personnes concernées et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (*Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas*, no 50435/99, § 39, CEDH 20061 ; *Antwi et autres c. Norvège*, no 26940/10, §§ 88-89, 14 février 2012).

67. Lorsqu'il y a des enfants, les autorités nationales doivent, dans leur examen de la proportionnalité aux fins de la Convention, faire primer leur intérêt supérieur (*Popov c. France*, nos 39472/07 et 39474/07, § 1 39, 1 9 janvier 2012 ; *Berisha*, précité, § 51).

68. La Cour rappelle encore, à titre de comparaison, qu'en cas d'expulsion, les étrangers bénéficient de garanties procédurales spécifiques prévues par l'article 1 du protocole no 7. Si de telles garanties ne sont pas réglementées par la Convention en ce qui concerne la vie familiale des étrangers sous l'angle de l'article 8 de la Convention, et que celui-ci ne contient pas d'exigences procédurales explicites, le processus décisionnel conduisant à des mesures d'ingérence n'en doit pas moins être équitable et respecter comme il convient les intérêts sauvegardés par l'article 8 (voir, en général, *McMichael c. Royaume-Uni*, 24 février 1995, § 87, série A no 307-B et, en particulier, *Ciliz c. Pays-Bas*, no 29192/95, § 66, CEDH 2000-VIII ; *Saleck Bardi c. Espagne*, no 66167/09, § 30, 24 mai 2011). En la matière, la qualité du processus décisionnel dépend spécialement de la célérité avec laquelle l'Etat agit (*Ciliz*, précité, § 71 ; *Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga c. Belgique*, no 13178/03, § 82, CEDH 2006-XI ; *Saleck Bardi*, précité, 65 ; *Nunez c. Norvège*, no 55597/09, § 84, 28 juin 2011).

69. Enfin, la Cour estime opportun de rappeler sa jurisprudence récente selon laquelle, s'agissant du règlement de la preuve pour les demandeurs d'asile, elle a estimé que, eu égard à la situation particulière dans laquelle ils se trouvent, il convient dans de nombreux cas de leur accorder le bénéfice du doute lorsque l'on apprécie la crédibilité de leurs déclarations et des documents soumis à l'appui de celles-ci. Toutefois, lorsque des informations sont soumises qui donnent de bonnes raisons de douter de la véracité des déclarations du demandeur d'asile, celui-ci est tenu de fournir une explication satisfaisante pour les incohérences de son récit (*F.N. et autres c. Suède*, no 28774/09, § 67, 18 décembre 2012). De la même manière, il incombe au requérant de fournir une explication suffisante pour écarter d'éventuelles objections pertinentes quant à l'authenticité des documents par lui produits (*Mo.P. c. France (déc.)*, no 55787/09, 30 avril 2013). »

(...)

74. À cet égard, la Cour observe que la vie familiale du requérant n'a été interrompue qu'en raison de sa fuite, par crainte sérieuse de persécution au sens de la Convention de Genève de 1951 (*Mayeka et Kaniki Mitunga*, précité, § 75 et *Tuquabo-Tekle et autres*, précité, § 47). Ainsi, et contrairement à ce qu'a indiqué de manière constante le ministère compétent, au cours de la procédure en référé et au fond (paragraphes 21 et 22 ci-dessus), jusqu'à la communication de la requête au gouvernement défendeur, la séparation du requérant d'avec sa famille ne lui était pas imputable. La venue de son épouse et de ses enfants âgés de trois, six et treize ans à l'époque de la demande de regroupement, eux-mêmes réfugiés dans un pays tiers, constituait donc le seul moyen pour reprendre la vie familiale.

75. La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (*Hirsi Jomoo et autres c. Italie IGC1*, no 27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours

personeel particularly moeilijk van de requérant, dat zij een grote aandacht aan zijn argumenten besteden voor het onderwerp van het geschil, dat zij hem laten weten de redenen die tegen de uitvoering van de gezinsreuniging staan, en ten slotte dat zij beslissen op korte termijn over de aanvragen voor visa.

76. Van dit standpunt uit, acht de Cour het nuttig om rekening te houden met de normen die voortvloeien uit internationale verdragen en uit de aanbevelingen van niet-overheidsorganisaties (NGO's) gespecialiseerd in de rechten van vreemdelingen. Zo en vooral, merkt zij op dat de Conventie van Genève betreffende de rechten van het kind voorschrijft dat de aanvragen voor gezinsreuniging worden behandeld met zachtheid en menselijkheid. Zij hecht belang aan het feit dat de Raad van Ministers en de Commissaris van de Raad van Europa hebben ondersteund en verduidelikt dit doel (paragrafen 43, 48 en 49 hierboven). Betreffende de bewijsmiddelen, verwijst zij naar de Richtlijn 2003/86/EG van de Europese Unie (paragraaf 45 hierboven) en naar diverse teksten die voortvloeien uit internationale verdragen en uit NGO's dat de nationale autoriteiten worden verzocht om « andere bewijzen » van het bestaan van gezinsverbanden te aanvaarden indien de vluchteling niet in staat is om officiële bewijsstukken te overleggen. De HCR, de Raad van Europa en de NGO's wijzen erop dat het belangrijk is de mogelijkheden te vergroten om deze bewijsmiddelen te overleggen (paragrafen 41, 42, 47 en 48 hierboven), en dat de Commissie heeft gewild dat de Franse bevoegde autoriteiten rekening houden met de documenten die in de plaats van officiële staatelijke akten kunnen worden gebruikt door de OFPRA, en die reeds gecontroleerd zijn door dit Bureau (paragraaf 41 hierboven). Ten slotte, moet worden opgemerkt dat verschillende rapporten afwijzen de praktijken die een obstakel vormen voor de gezinsreuniging, omwille van de buitensporige duur en van de complexiteit van de procedure voor de afgifte van visa; zij pleiten voor het verkorten van de termijn van de procedure door meer zachtheid te eisen in de behandeling van de bewijzen die het gezinsverband aantonen (paragrafen 41, 42, 47 en 49 hierboven)."

Er dient ook eraan te worden herinnerd dat de voorwaarden van artikel 8 EVRM effectief gewaarborgd moeten worden en niet louter een inspanning vereisen (EHRM, 5 februari 2002, Conka / België, § 83). Nog altijd volgens het EHRM, « l'éclatement d'une famille constitue une ingérence très grave. Dès lors, pareille mesure doit reposer sur des considérations inspirées par l'intérêt de l'enfant et ayant assez de poids et de solidité » (Olsson t. Zweden van 24 maart 1988, pp. 33-34, § 72).

Het is de afwezigheid van bescherming die België ertoe geleid heeft het statuut van vluchteling te erkennen aan de broer van de verzoeker.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de visa voor het gezin van erkende vluchtelingen is duidelijk: de staten moeten soepel zijn met de documenten, de gezinsreuniging zoveel mogelijk vergemakkelijken en rekening houden met de kwetsbaarheid van de betrokkene personen. Dit is in casu niet gebeurd.

In casu moest dan ook rekening gehouden worden met het feit dat de verzoeker in een zeer onveilige situatie verblijft. Zijn kwetsbaarheid vereist dat hij zijn familie zou kunnen vervoegen in België.

De bestreden beslissing is dan ook in strijd met artikel 8 EVRM doordat het verzoeker onmogelijk maakt om met zijn familie herenigd te zijn.

De bestreden beslissing maakt zelfs geen melding van het recht op gezinsleven.

De Raad van State heeft reeds geoordeeld: « Considérant que l'acte attaqué empêche les requérants de mener une vie familiale normale, sans que l'on aperçoive à laquelle des circonstances mentionnées à l'article 8.2 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales les éléments invoqués pour justifier cette immixtion dans la vie privée et familiale des requérants elles peuvent se rattacher; qu'en cette branche, le moyen est sérieux » (Raad van State, arrest nr. 144.175 van 4 mei 2005).

Dezelfde redenering dient toegepast te worden in casu.

Verwerende partij is niet ernstig als zij stelt dat de verwantschapsband niet zou bewezen zijn. Zij verschuilt zich achter het argument dat de documenten niet leesbaar zouden zijn, quod non. Feit is dat verzoeker vermeld werd in het asielrelaas van zijn broer. Er werd toen zeer duidelijk aangegeven dat verzoeker op dat moment vermist was.

De visumaanvraag weigeren is zeker niet proportioneel gezien het recht op gezinsleven.

Artikel 11 RICHTLIJN 2003/86/EG VANDERAAD van 22 september 2003 inzake het recht op gezinsreuniging stelt:

Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld.

Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.

Verzoeker begrijpt dan ook niet waarom hij niet werd toegelaten zijn verwantschap te bewijzen door een DNA-onderzoek. Verwendere partij heeft haar beslissing louter gebaseerd op het ontbreken van bewijsstukken, hetgeen ingaat tegen bovenvermelde richtlijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Het verbod op foltering en onmenselijk of vernederende behandelingen zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM is absoluut (vaste rechtspraak EHRM, zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218) en dit niet enkel in het kader van de verwijdering van vreemdelingen, maar ook in elke andere materie (EHRM 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, §§ 79–80, EHRM 17 december 2006, Ahmed t. Oostenrijk, §§ 40–41).

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet een weigering om een visum te verlenen aan een persoon die zich in een situatie bevindt waarin hij onmenselijke of vernederende behandelingen ondergaat, ook beschouwd worden als een ernstig nadeel dat artikel 3 EVRM kan schenden (zie RvV, 22 december 2011, nr. 72.489 ; RvV, 20 januari 2012, nr. 73.660 ; RvV, 9 februari 2012, nr. 74.796 ; RvV, 28 februari 2012, nr. 76.023; RvV, 7 september 2012, nr. 87.147; RvV 22 februari 2013, nr. 97.746 ; RvV, 29 augustus 2013, nr. 108.741; RvV, 6 november 2014, nr. 132.877).

In casu blijkt dat de gemachtigde in de thans bestreden beslissing nalaat om te onderzoeken of verzoekers actuele situatie in Afghanistan, gelet op de precaire levensomstandigheden aldaar met bijkomend diens kwetsbare situatie (een alleenstaande man wiens vader gediend heeft onder de Amerikanen en wiens broer in België werd erkend als vluchteling in België) oplopen tot een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM."

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel, van het voorzichtigheidsprincipe en van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel wordt als volgt gemotiveerd:

"De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de

motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Het verbod op foltering en onmenselijk of vernederende behandelingen zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM is absoluut (vaste rechtspraak EHRM, zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218) en dit niet enkel in het kader van de verwijdering van vreemdelingen, maar ook in elke andere materie (EHRM 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, §§ 79–80, EHRM 17 december 2006, Ahmed t. Oostenrijk, §§ 40–41).

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet een weigering om een visum te verlenen aan een persoon die zich in een situatie bevindt waarin hij onmenselijke of vernederende behandelingen ondergaat, ook beschouwd worden als een ernstig nadeel dat artikel 3 EVRM kan schenden (zie RvV, 22 december 2011, nr. 72.489 ; RvV, 20 januari 2012, nr. 73.660 ; RvV, 9 februari 2012, nr. 74.796 ; RvV, 28 februari 2012, nr. 76.023; RvV, 7 september 2012, nr. 87.147; RvV 22 februari 2013, nr. 97.746 ; RvV, 29 augustus 2013, nr. 108.741; RvV, 6 november 2014, nr. 132.877).

Het verzuim vanwege de gemachtigde om verzoeker specifieke humanitaire situatie te onderzoeken blijkt op het eerste gezicht des te meer uit de impliciete stellingname dat artikel 3 van het EVRM in casu niet van toepassing is daar verzoeker zich niet meer in Afghanistan, maar in Pakistan zou bevinden, quod non, waardoor hij niet meer in gevaar is en niet meer worden blootgesteld aan onmenselijk en vernederende behandelingen.

Tevens blijkt dan ook dat de gemachtigde in de thans bestreden beslissing nalaat om te onderzoeken of verzoekers actuele situatie in Afghanistan, gelet op de precare levensomstandigheden met bijkomend diens kwetsbare situatie (een alleenstaande man, wiens vader en broer banden hadden met de vorige overheid) oplopen tot een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst tevens naar de veiligheidssituatie in Afghanistan.

De situatie in Afghanistan is bijzonder precair.

De recente verandering in de situatie van Afghanistan doet de gegronde vrees voor vervolging en het reële risico van ernstige schade aan Afghaanse burgers in de zin van de artikelen artikel 48/3 VW en minstens loopt verzoeker een reëel risico op schade in de zin van art. 48/4 VW.

Deze plotselinge verslechtering van de situatie wordt door betrouwbare bronnen aangetoond en op ruime schaal gemediatiseerd. Hoewel de situatie onstabiel en chaotisch is, kan niemand vandaag de dag nog voorbijgaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land.

Mede dankzij de massale terugtrekking van de internationale coalitie, heeft de Taliban op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. Zij hebben de macht overgenomen en riepen het Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit¹⁹

Bijgevolg is de veiligheid en de humanitaire situatie in Afghanistan sinds augustus 2021 met een drastisch tempo verergerd. Het land is nu in handen van de Taliban, die de macht hebben gegrepen. De situatie ter plaatse ontwikkelt zich van dag tot dag en is onstabiel en chaotisch.

Op heden is de situatie echter niet meer te vergelijken met die van enkele maanden geleden, die reeds gekenmerkt werd door toenemend geweld. De Verenigde Naties schatten dat er in het eerste semester van 2021 al 1600 burgerlijke slachtoffers vielen, een nieuw record.²⁰ De situatie is sinds augustus 2021 erg precair, waardoor verschillende EU landen, waaronder België, beslist hebben om de komende tijd geen Afghanen meer te repatriëren:

“De kwestie stelt zich niet langer, omdat de situatie in Afghanistan ‘verschrikkelijk’ is, zegt Mahdi. Er is geen algemene beslissing over het verbod op gedwongen terugkeer, maar volgens Mahdi kan het niet anders dat in iedere individuele beslissing repatriëring niet meer kan.

Maandag zijn ook de commerciële vluchten naar en van de Afghaanse hoofdstad Kaboel stopgezet. De luchthaven is in handen van het Amerikaanse leger, dat de evacuatie van diplomatiek personeel probeert in goede banen te leiden.”²¹

Het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf erkende op al 16 augustus 2021 via haar website dat de situatie, die de afgelopen jaren al problematisch was, door het offensief van de Taliban plotseling is gewijzigd. Daarom heeft het CGVS besloten de kennisgeving van (negatieve) beslissingen over aanvragen van Afghanen en de beoordeling van de behoefte aan subsidiaire bescherming tijdelijk op te schorten, ten minste tot 4 januari 2020.

“Het CGVS voert een tijdelijke, gedeeltelijke opschorting in van de betekening van beslissingen van de verzoekers afkomstig uit Afghanistan

Wij hebben de evolutie van de situatie in Afghanistan de voorbije weken meer dan ooit opgevolgd. De situatie daar was de voorbije jaren al zeer problematisch. Met het versterkt offensief van de Taliban is de situatie er op korte tijd onverwacht snel gewijzigd.

Omdat de situatie er snel evolueert en het moeilijk in te schatten is hoe de situatie er binnen enkele weken zal uitzien, besloten we een tijdelijke opschorting van de beoordeling van de status van subsidiaire bescherming in te lassen. Die beslissing geldt in eerste instantie tot eind september.”²²

Deze verslechtering van de algemene situatie in het land, zoals blijkt uit betrouwbare bronnen, is ook benadrukt door de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in een standpuntnota over terugkeer naar Afghanistan (UNHCR) van 17 augustus 2021.²³

« In the wake of the withdrawal of international troops from Afghanistan, there has been a rapid deterioration in the security and human rights situation in large parts of the country. The Taliban has taken control of a rapidly increasing number of districts, with their advance accelerating in August 2021, to capture 26 out of 34 of Afghanistan’s provincial capitals in the space of ten days, ultimately taking control of the presidential palace in Kabul. The upsurge of violence has a serious impact on civilians, including women and children. UNHCR is concerned about the risk of human rights violations against civilians, including against women and girls and against Afghans who are perceived by the Taliban to have a current or past association with the Afghan government or with the international military forces in Afghanistan or with international organizations in the country. »²⁴

De UNHCR beklemtoont dat de recente ontwikkelingen de behoefte aan bescherming van Afghanen doet toenemen, zowel uit hoofde van het Verdrag van Genève van 1951 als uit hoofde van andere vormen van internationale bescherming, waaronder subsidiaire bescherming, zelfs van degenen die reeds aanwezig zijn in landen waar zij reeds vóór de escalatie van het geweld in Afghanistan internationale bescherming zouden hebben aangevraagd. Daarnaast benadrukt de UNHCR dat alle verzoeken om internationale bescherming behandeld moeten worden volgens eerlijke en efficiënte procedures. Het is imperatief dat het recht om internationale bescherming aan te vragen niet beperkt wordt.

« UNHCR notes the imperative to ensure that the right to seek asylum is not compromised [...]. All claims of nationals and former habitual residents of Afghanistan seeking international protection should be processed in fair and efficient procedures. UNHCR is concerned that recent developments in Afghanistan are giving rise to an increase in international protection needs for people fleeing Afghanistan, whether as refugees under the 1951 Convention or regional refugee instruments, or as beneficiaries of other forms of international protection. The same applies to those who were already in countries of asylum before the recent escalation of violence in Afghanistan. »²⁵

De UNHCR maakt duidelijk dat het intern vluchtalternatief naar een veilig gebied, gezien de onstabiele situatie, niet kan worden gebruikt om de internationale beschermingsstatus te ontzeggen.

« In view of the volatility of the situation in Afghanistan, UNHCR does not consider it appropriate to deny international protection to Afghans and former habitual residents of Afghanistan on the basis of an internal flight or relocation alternative. »²⁶

Bovendien wijst het UNHCR erop dat voor personen wiens verzoek om internationale bescherming vóór de recente gebeurtenissen werd afgewezen, de huidige situatie aanleiding moet kunnen geven tot een wijziging van omstandigheden die in aanmerking moet worden genomen indien een nieuw verzoek wordt ingediend. « For individuals whose claim had been rejected prior to recent events, the current situation in Afghanistan may give rise to changed circumstances, which need to be considered if a new asylum claim is submitted. »²⁷

Wanneer zelfs de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de situatie als 'verschrikkelijk' beschrijft, staat het vast dat de veiligheid van de Afghaanse burgers niet gegarandeerd kan worden. Ook het feit dat België stappen heeft ondernomen om Belgen en andere personen waaronder Afghanen met een 'verhoogd risico' te repatriëren uit Afghanistan toont duidelijk de ernst van de situatie aan.²⁸

De situatie is dusdanig ernstig dat een burgeroorlog onvermijdelijk wordt geacht:

“Onvermijdelijk”, zo noemt een woordvoerder van de Afghaanse president Ashraf Ghan een terugkeer naar een burgeroorlog zoals in de jaren 90. Ghani heeft geen vertrouwen meer in de vredesgesprekken met de talibanrebellens die in de Golfstaat Qatar plaatsvinden, ook al wil hij die gesprekken voortzetten.”²⁹

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften overal met een grote korrel zout genomen. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar hun eerdere schrikbewind:

“But much of the world is wary of their reassurances. After taking over Afghanistan in 1996, the Taliban imposed their harsh interpretation of Islam with punishments like floggings, amputations and mass executions.

On Tuesday, a Biden administration official confirmed that any central bank assets the Afghan government had kept in the United States would not be available to the Taliban.

Many Afghans, too, remain utterly unconvinced by the new face presented by the Taliban, and its promises of political pluralism and women's and minority rights.

(...)

More broadly, the United Nations secretary-general warned of having received “chilling reports of severe restrictions on human rights” across Afghanistan since the Taliban began its takeover.”³⁰

Slechts enkele dagen nadat de beloftes werden uitgesproken, zijn er al de eerste bewijzen dat het inderdaad slechts om loze beloftes gaat:

“The Taliban have repeatedly vowed a complete amnesty but an intelligence document for the UN said militants were going door-to-door hunting³¹ down former government officials and those who worked with US and NATO forces. According to a confidential document by the UN's threat assessment consultants seen by AFP, militants were also screening people on the way to Kabul airport.

“They are targeting the families of those who refuse to give themselves up, and prosecuting and punishing their families ‘according to sharia law’,” Christian Nellemann, the group's executive director, told AFP. ¹³

“We expect both individuals previously working with NATO/US forces and their allies, alongside... their family members to be exposed to torture and executions³²

Op heden staat de Taliban zelfs al niet langer toe dat Afghanen naar de luchthaven van Kaboel gaan om het land te verlaten.¹⁴ Sinds kort heeft de Taliban enkele delen van de luchthaven van Kabul in handen.³³

Ook alle repatriëringsvluchten van burgers zijn stopgezet, door de toenemende onveiligheid in Kabul.³⁴ Op 26 augustus werden bij een dubbele aanslag op de luchthaven van Kabul, die werd opgeëist door Islamitische Staat, niet minder dan 90 mensen gedood en 160 gewond, enkele dagen voor het geplande einde van de evacuatie van buitenlanders en Afghanen die het nieuwe Taliban-regime wilden ontvluchten.³⁵

Het land wordt duidelijk nog steeds bedreigd door terroristen van Islamitische Staat en Al Qaida, naast de Taliban.³⁶

De overname van het land door de Taliban heeft een uiterst verslechtering van de veiligheidssituatie tot gevolg.

De Raad van State heeft geoordeeld dat :

“Hieruit lijkt te moeten worden afgeleid dat het aantonen van een algemene situatie, die bedreigend is voor de bevolking van een land of een regio, voldoende kan zijn om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten.” (arrest n° 165.470, 1 december 2006, in de zaak A.178.826/VII-36.755)

De situatie is zonder twijfel bijzonder ernstig. Deze informatie toont aan dat de dreiging in Afghanistan op heden zeer significant is. De veiligheid van de burgers kan aldus niet gegarandeerd worden.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. (RvV nr. 302 606 van 29 februari 2024)

Wat de mogelijkheid van families om zich te hereniging kan er ook nuttig verwezen worden naar de oproep van het UNHCR van februari 2022 in zijn Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan om vanwege de huidige humanitaire crisis in Afghanistan een bijzondere flexibiliteit toe te passen bij de procedures gezinshereniging. UNHCR spoort de Staten daarbij ook aan de familieleden de in aanmerking komen ruimer te interpreteren:

"UNHCR continues to urge States to facilitate and expedite family reunification procedures for Afghans whose families are left behind in Afghanistan or who have been displaced across the region. The principle of family unity is protected under international law and in binding regional legal instruments. Family reunification is often the only way to ensure that the right to family life and family unity of refugees is respected. In light of the current situation in Afghanistan, UNHCR is concerned that many Afghan refugees may face considerable administrative barriers in realizing this legal right. With many embassies and consulates currently closed in Afghanistan, UNHCR is also urging countries to take into account the constraints that refugees may face in being able to meet taxing administrative and documentation requirements for these admissions. It proposes that a more pragmatic and flexible approach be taken, including through the use of innovative processing methods and remote interviews. UNHCR encourages States to apply liberal and humane criteria in identifying qualifying family members under these schemes, taking into account diverse family compositions and structures"

Verzoeker groeide op bij zijn ouders, totdat hij op zeer jonge leeftijd werd ontvoerd. Verzoeker vermoedt dat hij tussen de 10 en de 12 jaar oud was. Verzoeker keerde pas 5 maanden voor de machtsovername door de taliban terug naar zijn dorp, om vast te stellen dat iedereen vertrokken was

Door de erkenning van zijn broer als vluchteling in België en door het toekennen van een visum gezinshereniging aan de overige familieleden, viel het gezin nog verder uiteen en was er van een gezinseenheid in Afghanistan helemaal geen sprake meer, integendeel, de gezinskern bevindt zich nu al enkele jaren, met uitzondering van verzoeker zelf dan, in België. Ondanks de afstand bleef verzoeker in Afghanistan zijn familie in België de persoonlijke banden onderhouden, zo goed en zo kwaad als mogelijk want niet altijd evident gezien de eerder beperkte of onstabiele mogelijkheden van toegang tot sociale media, internet en telefonie in Afghanistan.

Een schending van artikel 3 EVRM is dan ook aangetoond.

Het bekomen van een humanitair visum is niet gekoppeld aan in de wet vastgelegde voorwaarden, er is evenmin bij wet bepaald welke documenten moeten worden voorgelegd. er is in de wet ook geen wettelijke termijn bepaald waarbinnen de aanvraag moet beoordeeld worden.

Verweerder begint zijn motivering met te poneren dat een humanitair visum geen recht is maar een gunst, dat er geen exhaustieve lijst bestaat van voor te leggen bewijzen en dat hij beschikt over een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge om over de aanvraag te oordelen.

Deze discretionaire bevoegdheid betekent echter niet de verweerder arbitrair mag handelen en ontslaat hem niet van het grondig onderzoeken van de aanvraag. Hij dient daarbij de beginselen van behoorlijk bestuur in acht te nemen zoals het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de formele- en materiële motiveringsplicht inzake administratieve beslissingen Dit is duidelijk niet gebeurd.

Op het einde van de beslissing van verweerder stelt hij dat niet alle voorwaarden noodzakelijk zijn nagekeken en dat hij bij een nieuwe aanvraag ev. over de andere voorwaarden zal oordelen of zal overgaan tot een onderzoek of analyse zo hij dat nodig acht.

Niet alleen is deze onzorgvuldige houding duidelijk een daad van onbehoorlijk bestuur want dit leidt tot mogelijk nodeloze herhaalde aanvragen van verzoeker die telkens om een andere reden verworpen kunnen worden en die dan vaak aanleiding gegeven tot een beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze houding leidt bovendien ook tot rechtsonzekerheid bij verzoeker, tot onnodig hoogoplopende kosten, en praktische problemen omdat er geen ambassade is in Afghanistan en verzoeker verplicht is, om als alleenstaande man, zich naar Islamabad in Pakistan te begeven, met de risico's die daaraan verbonden zijn en waar hij mogelijk enige tijd moet verblijven, telkens opnieuw oplopende kosten voor het aanvragen van documenten, laten vertalen en legaliseren, lange wachttijden voor verzoeker om zijn familieleden in België te komen vervoegen terwijl hij zich in een erg precarie verblijfssituatie bevindt in Afghanistan.

Maar ook gaat verweerder zijn boekje te buiten door een selectie te maken van de documenten en die dan, met uitsluiting van andere documenten, te onderzoeken. Bovendien stelt verweerder zonder meer dat bepaalde stukken niet leesbaar zouden zijn, terwijl uit het administratief dossier het omgekeerde blijkt.

Net omdat zij over een brede appreciatiemarge beschikt en er geen limitatieve lijst van voorwaarden bestaat voor de procedure humanitair visum, kan verweerder partij zich niet beperken tot het onderzoeken van een aantal motieven die zij dan zelf selecteert, maar dienen juist alle elementen in het dossier onderzocht te worden vooraleer tot een weloverwogen beslissing te komen. Een motivering die geen rekening houdt met alle elementen in een dossier aanvraag humanitair visum is gebrekkig er laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom zijn aanvraag geweigerd is.

Verweerder partij kan maar in alle redelijkheid tot de vaststelling komen dat er geen voldoende bewijzen werden voorgelegd na beoordeling van alle documenten in de aanvraag. Juist omdat de discretionaire bevoegdheid van verweerder zo groot is dient zij nauwkeurig te werk te gaan en omstandig te motiveren waarom hij van mening is dat er onvoldoende bewijzen werden voorgelegd. Wat houdt verweerder trouwens tegen om bijkomende stukken op te vragen zo zij meent dat die zouden ontbreken? Wat houdt haar tegen om verzoeker te vragen om bepaalde stukken terug voor te leggen, zo deze om één of andere reden niet leesbaar zouden zijn?

Verzoeker wenst te benadrukken dat de bestreden beslissing een aanvraag voor een humanitair visum betreft, dit wel zeggen dat ook andere elementen meespelen dan louter financiële ondersteuning en affectieve afhankelijkheid en dat ook menselijk aspecten in overweging moeten genomen worden en dat zeker ook een mogelijke schending op grond van art. 3 EVRM ernstig geanalyseerd dient te worden. Er mag niet uit het oog verloren worden dat verzoeker in Afghanistan woont, waar een diepgaande crisis heerst op velerlei vlakken, waar er geen rechtsstaat is, geen onafhankelijke rechterlijke, wetgevende of uitvoerende macht, waar overheidsadministratie onbestaande is, waar corruptie en afzetterij schering en inslag is. Tevens is het zo dat verzoeker eerder was kunnen terugkeren naar zijn dorp, hij samen met zijn familie naar België had kunnen komen in het kader van de toendertijd toegekende visa in het kader van de gezinshereniging."

3.2. Beoordeling

Gelet op hun onderlinge verknochtheid worden het eerste en het tweede middel gezamenlijk onderzocht.

3.2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 11 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Verzoeker voert niet aan dat de omzetting van artikel 11 van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet correct of niet volledig zou zijn gebeurd, zodat hij niet rechtstreeks de schending van deze bepaling uit de richtlijn kan opwerpen.

3.2.1.2. Verzoeker voert de schending van de artikelen 9bis, 10 en 12bis, § 7, van de Vreemdelingenwet aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "midden" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij de artikelen 9bis, 10 en 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht.

3.2.1.3. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op

afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite, met name dat er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum kunnen rechtvaardigen.

Hierbij wordt eerst benadrukt dat verzoeker niet kan genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet in functie van zijn vermeende vader omdat deze categorie niet voorzien is in de wet. De gemachtigde benadrukt dat een humanitair visum niet van rechtswege wordt toegestaan en enkel wordt toegekend op individuele basis en dit slechts in uitzonderlijke gevallen op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst bestaat. De gemachtigde beklemtoont tevens dat de afgifte van een dergelijk visum een discretionaire bevoegdheid betreft waarbij het bestuur over een brede appreciatiemarge beschikt: het betreft een gunst en geen recht.

Vervolgens motiveert de gemachtigde dat verzoeker voor het merendeel stukken heeft voorgelegd die onleesbaar zijn, zoals de geboorteakte, de akte van celibaat en het uittreksel uit het strafregister, dat verzoeker niet bewijst familiaal geïsoleerd te zijn in zijn land van herkomst, zijn vermeende vader kwam samen met zijn echtgenote en kinderen in het kader van gezinshereniging met zijn zoon in België aan op 6 juni 2019, zijn vermeende vader vormt reeds samen met zijn echtgenote en kinderen een gezin, verzoeker kan zich dus niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven, het behoud van eenheid van het gezin gezien de familiale omstandigheden toch zeer onduidelijk zijn, er werd ook geen enkel bewijs van enig verwantschap aangebracht met de vermeende vader die hij wenst te vervoegen, zonder verklaringen noch bewijzen kan ervan uitgegaan worden dat hij dus zeker nog andere familieleden heeft die in Afghanistan verblijven, de familiale banden met Afghanistan zijn sterker dan de familiale banden in België, de aanvraag bevat geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel) met de te vervoegen vermeende vader, verzoeker kan contact houden via sociale media, hij dient zich hiervoor niet in België te vestigen, hij is meerderjarig zodat van hem kan worden verwacht dat hij in zijn eigen onderhoud kan voorzien, er is ook geen sprake van een medische problematiek en uit het voorgelegde attest blijkt dat verzoeker in goede gezondheid verkeert.

De gemachtigde motiveert verder dat verzoeker verwacht dat België zal instaan voor zijn accommodatie, financiële ondersteuning alsook hem internationale bescherming zal bieden, wat toch vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere financiële afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen vermeende vader zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden.

De gemachtigde motiveert ten slotte nog dat verzoeker geen enkele vermelding of verwijzing maakt naar een eventuele preciaire situatie in zijn land van herkomst, er wordt geen enkel bewijs voorgelegd met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie, enkele onleesbare documenten zijn geen afdoende bewijzen om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum, het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren aangaande zijn preciaire humanitaire situatie, de aanvraag bevat geen begeleidende brief van betrokkene of derden wat de mogelijke humanitaire elementen zouden zijn op basis waarvan een humanitair visum zou kunnen worden afgeleverd.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.3. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het voorzichtigheidsprincipe wordt aangenomen dat verzoeker doelt op het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

In deze bepalingen wordt niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verweerder stelt in haar beslissing dan ook correct dat het bestuur ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht. In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van de verweerder om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen, of nog enkel op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag en voor zover er sprake is van *“bijzondere humanitaire elementen”*.

In casu heeft de verweerder geoordeeld dat verzoeker niet heeft kunnen overtuigen dat in zijn situatie bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van het gevraagde visum rechtvaardigen.

3.2.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, hij verwijst naar zijn familie die in België verblijft, zijnde zijn ouders, broers en zussen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene legt documenten voor die voor het merendeel onleesbaar zijn, zoals de geboorteakte, de akte van celibaat en het uittreksel uit het strafregister. Hij bewijst ook niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Zijn vermeende vader kwam samen met zijn echtgenote en kinderen in het kader van de gezinshereniging met diens zoon - de genaamde M. E. (...) - in België aan op 06/06/2019. Zijn vermeende vader vormt reeds samen met zijn echtgenote en kinderen een gezin. Aanvrager kan zich dus niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden hier toch zeer onduidelijk zijn. Tevens werd er ook geen enkel bewijs van enige verwantschap aangebracht met de vermeende vader die hij wenst te vervoegen. Zonder verklaringen noch bewijzen kan ervan uitgegaan worden dat hij dus zeker nog andere familieleden heeft die in Afghanistan verblijven. Hieruit blijkt dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Verder bevat de aanvraag geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel) met de te vervoegen vermeende vader. Betrokkene kan ook contact onderhouden via de moderne sociale media, hiervoor dient hij zich niet in België te vestigen. Bovendien is hij meerderjarig en wordt er van hem verwacht dat hij in zijn eigen onderhoud kan voorzien. Er is evenmin sprake van een medische problematiek, op basis van het voorgelegde attest kan worden aangenomen dat hij in een goede gezondheid verkeert. We mogen hier duidelijk stellen dat hij verwacht dat België zal instaan voor zijn accommodatie, financiële ondersteuning alsook hem internationale bescherming zal bieden, wat toch vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere financiële afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen vermeende vader zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden.”

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde enerzijds vaststelt dat verzoeker de verwantschapsband met zijn vermeende vader niet heeft aangetoond.

Vervolgens wordt ook vastgesteld dat er geen bewijs voorligt van enige steun vanuit België (materieel/financieel) met de te vervoegen vermeende vader, dat verzoeker meerderjarig is en dat van hem verwacht wordt dat hij in zijn eigen onderhoud kan voorzien en er evenmin sprake is van een medische problematiek.

Deze beoordeling is in lijn met de gevestigde rechtspraak van het EHRM. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan namelijk slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een bijzondere vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- en gezinsleven, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Verzoeker betwist niet dat er geen bewijzen voorliggen van materiële of financiële steun, dat hij meerderjarig is en geen medische problematiek kent.

Nog los van de vraag of verzoeker de verwantschapsband met zijn vermeende vader al dan niet heeft aangetoond, wordt hoe dan ook een gezins- of familieleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM met zijn vermeende vader, zijn vermeende moeder, broers en zussen niet aangetoond, nu verzoeker geen bijzonder banden van afhankelijkheid met zijn vermeende familieleden heeft aangetoond. De gemachtigde diende in deze omstandigheden dan ook niet over te gaan tot een verdere belangenafweging.

Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom het hem niet werd toegestaan om zijn verwantschap te bewijzen door een DNA-onderzoek. De Raad benadrukt dat verzoeker meerderjarig is en wil hij een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn ouders, broers en zussen aantonen er bijzondere banden van afhankelijkheid moeten worden aangetoond, wat in deze zaak hoe dan ook niet het geval is.

Verzoeker verwijst naar zijn privéleven met zijn vermeende vader in functie van wie hij de visumaanvraag heeft ingediend.

Voor zover verzoeker nog zou menen dat zijn recht op een privéleven werd geschonden, maakt hij geenszins aannemelijk dat hij in België, waar hij nooit gewoond heeft, enig beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft. Er blijkt niet dat hij in België enige, laat staan diepgaande, professionele, culturele of sociale belangen heeft die ressorteren onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Nu verzoeker geen beschermenswaardig gezins- of familieleven, noch een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt, kan hij ook niet dienstig verwijzen naar het feit dat verweerder een belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM had moeten maken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.5. Verzoeker betoogt voorts dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Het gegeven dat verzoeker door de bestreden beslissing niet naar België kan komen en hij in Afghanistan achterblijft en hij in zijn verzoekschrift uitgebreid wijst op de veiligheidssituatie in Afghanistan, en het betoog dat deze omstandigheden een schending kunnen uitmaken van de door artikel 3 van het EVRM beschermde grondrechten, kan echter niet onder de rechtsmacht van België worden gebracht. Het EVRM is slechts van toepassing op personen die onder de rechtsmacht van de verdragsstaten vallen (artikel 1 van het EVRM). De rechtsmacht van een staat is hoofdzakelijk territoriaal en wordt in principe enkel over het grondgebied van de betrokken staat uitgeoefend. Bijgevolg kan een verdragsstaat in principe enkel verantwoordelijk worden gehouden voor handelingen of nalatigheden die hij op zijn eigen grondgebied stelt. In voorliggende zaak is er, louter door te beslissen over een visumaanvraag, nog geen sprake van territoriale rechtsmacht van België in de zin van artikel 1 van het EVRM. Het gegeven dat de beslissing die op nationaal niveau is genomen een impact kan hebben op de situatie van de in het buitenland verblijvende persoon, doet op zich geen rechtsmacht van België ontstaan over die persoon. België heeft geen autoriteit of controle over verzoeker (zie EHRM 5 mei 2020, nr. 3599/18, *M.N. v. België*).

Verzoeker kan zich ten aanzien van de bestreden beslissing dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

In de mate dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing in dit verband viseert, kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

“Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren aangaande zijn precaire humanitaire situatie. De aanvraag bevat geen begeleidende brief van betrokkene of derden wat de mogelijke humanitaire elementen zouden zijn op basis waarvan een humanitair visum zou kunnen worden afgeleverd.”

Verzoeker betwist niet dat hij in het kader van zijn visumaanvraag van 13 november 2023 geen begeleidende brief van zichzelf of van derden heeft bijgevoegd waarin hij de humanitaire elementen die zijn situatie kenmerken heeft toegelicht. De Raad benadrukt dat de bewijslast op de aanvrager rust. Het kan de gemachtigde niet worden verweten in de bestreden beslissing niet te hebben gemotiveerd over elementen die door verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag van 13 november 2023 niet ter beoordeling aan het bestuur werden voorgelegd.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij opgroeide bij zijn ouders, dat hij op zeer jonge leeftijd werd ontvoerd, dat hij pas vijf maanden voor de machtsvername door de taliban terugkeerde naar zijn dorp om vast te stellen dat iedereen vertrokken was. Het stond verzoeker vrij om deze informatie in het kader van zijn visumaanvraag van 13 november 2023 ter beoordeling aan het bestuur voor te leggen. Het weze herhaald dat het de gemachtigde niet kan worden verweten in de bestreden beslissing niet te hebben gemotiveerd over elementen die door verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag van 13 november 2023 niet ter beoordeling aan het bestuur werden voorgelegd.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat: *“Het verzuim vanwege de gemachtigde om verzoeker specifieke humanitaire situatie te onderzoeken blijkt op het eerste gezicht des te meer uit de impliciete stellingname dat artikel 3 van het EVRM in casu niet van toepassing is daar verzoeker zich niet meer in Afghanistan, maar in Pakistan zou bevinden, quod non, waardoor hij niet meer in gevaar is en niet meer worden blootgesteld aan onmenselijk en vernederende behandelingen.”*

Dit betoog van verzoeker mist feitelijke grondslag. Nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verweerder oordeelt dat artikel 3 van het EVRM niet van toepassing is omdat verzoeker zich in Pakistan en niet in Afghanistan zou bevinden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.6. Verzoeker viseert volgend motief uit de bestreden beslissing:

“Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Deze motivering vormt evenwel geen determinerend motief van de bestreden beslissing en is overtoollig. Een kritiek tegen een overtoollige motivering kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad kan verzoeker bijtreden dat het indienen van een nieuwe aanvraag ook telkens kosten met zich meebrengt, het is dan ook des te belangrijker dat verzoeker alle stukken die hij dienstig acht voor zijn visumaanvraag ter beoordeling aan het bestuur voorlegt.

Verzoeker hekelt dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de voorgelegde stukken onleesbaar zouden zijn, terwijl uit het administratief dossier het omgekeerde blijkt.

Verzoeker betoogt dat het net is omdat verweerder over een brede appreciatiemarge beschikt en er geen limitatieve lijst bestaat van voorwaarden voor de procedure voor een humanitair visum dat de gemachtigde zich niet kan beperken tot het onderzoeken van een aantal motieven die zij dan zelf selecteert, maar juist alle elementen in het dossier dienen te worden onderzocht vooraleer tot een weloverwogen beslissing te komen. Verzoeker benadrukt dat een motivering die geen rekening houdt met alle elementen in een dossier gebrekkig is en niet toelaat te begrijpen waarom zijn aanvraag geweigerd is.

Daargelaten de vraag of *“(b)etrokkene (...) documenten voor(legt) die voor het merendeel onleesbaar zijn, zoals de geboorteakte, de akte van celibaat en het uittreksel uit het strafregister”* zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, blijkt uit een verdere lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk verder heeft gemotiveerd over het voorgehouden familieleven van verzoeker: *“Zijn vermeende vader kwam samen met zijn echtgenote en kinderen in het kader van de gezinshereniging met diens zoon - de genaamde M. E. (...) - in België aan op 06/06/2019. Zijn vermeende vader vormt reeds samen met zijn echtgenote en kinderen een gezin. Aanvrager kan zich dus niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden hier toch zeer onduidelijk zijn.”* en *“Zonder verklaringen noch bewijzen kan ervan uitgegaan worden dat hij dus zeker nog andere familieleden heeft die in Afghanistan verblijven. Hieruit blijkt dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Verder bevat de aanvraag geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel) met de te vervoegen vermeende vader. Betrokkene kan ook contact onderhouden via de moderne sociale media, hiervoor dient hij zich niet in België te vestigen. Bovendien is hij meerderjarig en wordt er van hem verwacht dat hij in zijn eigen onderhoud kan voorzien. Er is evenmin sprake van een medische problematiek, op basis van het voorgelegde attest kan worden aangenomen dat hij in een goede gezondheid verkeert.”* Gelet op hetgeen hierboven onder punt 3.2.4. werd uiteengezet, maakt verzoeker desondanks niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing zijn familieleven uit het oog zou zijn verloren. Gelet op hetgeen hierboven onder punt 3.2.4. werd uiteengezet maakt verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Verzoeker stelt zich de vraag wat verweerder tegenhoudt om verzoeker te vragen om bepaalde stukken opnieuw voor te leggen wanneer hij meent dat deze onleesbaar zouden zijn. De Raad heeft begrip voor het standpunt van verzoeker, maar gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet, blijkt dat verweerder daargelaten of het geboortecertificaat nu leesbaar dan wel onleesbaar is, hoe dan ook heeft vastgesteld dat verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft aangetoond, nu er geen bijkomende banden van afhankelijkheid aannemelijk werden gemaakt.

Verzoeker brengt hier tegenin dat de bestreden beslissing een weigering inhoudt van een aanvraag voor een humanitair visum en dit wil zeggen dat ook andere elementen meespelen dan louter financiële ondersteuning en affectieve afhankelijkheid en dat ook menselijke aspecten in overweging moet genomen worden.

Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerder bij het beoordelen van een visumaanvraag om humanitaire redenen over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt. Dat verweerder onder meer heeft vastgesteld dat verzoeker geen beschermenswaardig gezins- en familieleven met zijn in België wonende familieleden heeft aangetoond omdat geen bijkomende banden van afhankelijkheid werden aangetoond – vaststellingen die door verzoeker niet worden weerlegd – en hem onder meer daarom de visumaanvraag wordt geweigerd, kan de Raad gelet op de ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid van verweerder niet onwettig achten.

Verzoeker stelt zich de vraag wat verweerder tegenhoudt om bijkomende stukken op te vragen indien hij meent dat deze zouden ontbreken. De bewijslast rust evenwel op de aanvrager. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker toe om alle stukken en elementen die hij nuttig acht ter onderbouwing van zijn visumaanvraag ter beoordeling aan het bestuur voor te leggen.

3.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin kan een schending worden aangenomen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 9 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.8. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts

sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

3.2.9. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU